

sig til nogen, og da de en Tid havde siddet og talt om ligegyldige Ting — Hofjægermesterinden havde givet ham noget Vindegarn at holde — fortalte han hende tilsidst, at hans Forlovelse var bleven hævet.

Hun ønskede ham til Lykke og sagde, at det kun var, hvad hun havde ventet. Men pludselig blev hun helt munter og spurgte, om han nu ogsaa rigtig havde betænkt den Sag og overvejet dens Følger.

»For — ikke sandt? — De gaar jo saa glip af en betydelig Formue,« sagde hun med et næsten frivolt Smil.

Per svarede, at Rigdom for længe siden havde mistet sin Tiltrækning for ham. Livet havde lært ham, at der var Glæder, som Guldet dog ikke kunde skaffe, ligesom der var Byrder, det ikke kunde lette. Hvad han personlig først og fremmest trængte til nu, var ikke Penge men Fred med sig selv, Ligevægt og Tryghed i Sindet, — og det vilde et Samliv med hans Forlovede ikke have kunnet give ham.

Hofjægermesterinden nikkede tavs til ham over sit Garnnøgle, som vilde hun sige, at ogsaa disse Ord havde hun netop ventet af ham.

»Og hvad tænker De nu paa at gøre?« spurgte hun efter en Tids Stilhed.

Per svarede, at Forandringen i hans økonomiske Forhold og Fremtidsudsigter naturligvis